

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. шад. 143.322.
Адреса для телеграм:
"Діло" Львів.
Нач. Редактор приймає
від 10—11 год. передпол.
Рухомість не авертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в крає 4.20 зл.
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Америці 1 долл. Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. Ар.
Італії 7.50 ал. Німеччині 7.50
ал. Швейцарії 5 шв. фр.
Чехословаччині 30 к. Рум.
унії 1.50 лей. Болгарії 7.50
ал. Австрії 7.50 ал. Зміни
адреси 1 зол.

**В справі оголо-
шень авертається
до Адміністрації.**

ЦІНА
ОДНОГО ПРИМЕРНИКА
17 сот.

Громадяне! Допоможіть голодному селу!

Централа пожертв: Центральний Кооперативний Банк (Красний Союз кредитовий) — Львів, Ринок 10. Число конта (книжочки) 14.000

На трьох фронтах.

(Від власного кореспондента.)

Варшава, 30. березня 1925.

Я ніколи не був і не є есером, але мушу визнати підковиту рачію есерівського гасла, що лише в боротьбі і боротьбою здобудемо ми своє право на вільне національне життя. Чого-чого, в ворогів у нас не поменшується. Навіть ті, що здавалося вже остаточно припинили, знов піднімають тепер свою голову. Я маю на увазі Росію — і емігрантів різних кольорів, від рожевого до білого та червоного, і так званих польських обивателів, себто знов же такі російські емігранти, але змінивших вже "карту побиту" на "паспорт паньствова". Цеж вони уладили той ганебний ніби-то педагогічний з'їзд, про який я вже один раз вам писав. Мушу ще раз до його вернутись, бо останній крок цього з'їзду викликав у тутешніх українських колах ще більше обурення ніж перший. Коли пригалаєте, го в перший день була оголошена, під оплески з'їзду, промова відомого Мальца зі Львова про єдиний російський народ; в останній же день з'їзд офіційно, чорним по білому, занотував і оголосив таку резолюцію:

"Перший з'їзд російських діячів народної освіти в Польщі вважає необхідним перш за все усталити як основний принцип, що всі руські племена складають єдиний російський народ. Зовнішню ознаку цієї єдності уявляє перш за все єдина російська літературна мова, в утаоленні якої приймали участь представники всіх руських племен; існуючі місцеві питомості та відмінності в мові ніскільки не порушують цієї єдності, — так само, як не перешкаджають вони в народі французькому, німецькому, італійському й інших, що мають дуже різкі місцеві риси в мовах, ні народній єдності, ні існуванню одної літературної мови" і т. д.

Неуки, що складали цю резолюцію, очевидно, були цілковито захоплені хуторянською ерудицією нашого землячка з Лемківщини і ніколи не чули навіть про славянську колективну працю самої Російської Академії Наук, що в найбільш категоричний спосіб усталила окремішність української мови від московської. Я не кажу вже про ший арсенал антропологічних та культурно-історичних доказів нашої плеїдної окремішності від Росії. Куди там знати це слухачам ученикам Мальца!

Тимчасом резолюції з'їзду є всеж таки висловом думки російського громадянства у Польщі і з ними доводиться рахуватись. Так принаймні гадають тут у Варшаві, і шми днаки має виступити перед ширшою публікою п. О. Салковський з рефератом про з'їзд Росії та запропонувати всім нашим суспільним організаціям зареагувати в певний спосіб на агресивний виступ Москвіти проти Українців та Біло-русів.

Ця агресивність виявилася не тільки на з'їзді. Як подіє аступна стаття в останній числі посольського органу "Наше Життя", Росіяне з п. Серебренніковим на чолі розпочали на місцях діяльну агітацію проти подачі населенням декларацій про українську мову навчання у школах. Вони баламутять українську людність, підмалюючи їй подавати декларації про заведення російських шкіл, хоч такі школи і не визнаються шкільним законом.

Отже в самій тільки шкільній справі доводиться провадити боротьбу на два фронти. У "Ділі" подається досить інформацій в справі шкільного плебіситу, і я розводиться про це не буду. Занотую лише той факт, що праця послів і сенаторів, про яку я вже писав недавно, в значній мірі знищена шкільними інспекторами. Щодня посольський клуб отримує скарги і поштою і телеграфом про те, що інспектори або зовсім відмовляються приймати декларації від Українців, або, одержавши їх поштою, повертають назад, вимагаючи, щоб кожний, хто підписав декларацію, посилав її окремо, або видавав формальне уповноваження тому, хто посилав кілька декларацій в одній конверті. Річ ясна, що все розраховано на те, щоб затягти справу як найдовше та залаякти темну людність.

Посли передають всі скарги п. Тугутів, і він запевняє, що розкаже їх своїй "секції", але чи вийде з цього якийсь глузд, він і сам не знає. Взагалі п. Тугут потрохи перетворюється у весільного генерала.

Ще два слова про третій фронт — фронт судовий.

Щоб вияснити польському суду, що європейський парламентаризм і європейське розуміння права не ототожнюють найгострішої критики уряду і його політики з замахом на державність, п. посол Павло Васильчук просить суд покликати на свідків, цілий ряд першорядних європейських державних діячів різних напрямів, а саме д-ра Крамаржа, Яна Грбена, Леона Блюма, Пенлеве, Альберта Тома, Жозефа Кайо, Аристіда Бріана, Марселя Кашена, Давида Льюїс-Джоржа

Дола, Кенворті, Мек-Донельза, Сноудена, Гендерсона й інших, а з Галичини проф. Юліана Романчука, д-ра Сидора Голубовича, д-ра Льва Бачинського, рати. О. Баювського, митрополита Андрія Шептицького й инш.

Можна дуже сумніватися, щоб суд задовольнив прохання посла Васильчука, але треба разом з тим сподіватись, що на суд знайдуться найкращі українські адвокати, які і без славетних європейських діячів зуміють яскраво освітлити

Болех.

Одна з болячок.

Доля нострифіканти і поведінка з ними.

Одною з болячок нашого життя, що може не виступає так явно серед повені редоєсінних засобів, але ад оculos демонструє існуючий режим, є доля Українців — нострифіканти.

З хвилиною обсади Сх. Галичини в першу чергу протизаконно переміщено львівський утравістичний університет на виключно польський, викинуто з нього не лише професорів, але заперто брами університету перед українською студентською молоддю. Делегати української студентської молоді в рр. 1920—1921 відповіли влади львівського університету, що до студій на університеті можуть бути допущені тільки горожане польської держави, хоч Сх. Галичина під ніяким оглядом не була тоді складовою частиною польської республіки. Одночасно передумовою запису на університет була служба в польському війську та ствердження ступня лояльності української молоді польськими шовіністичними студентськими організаціями. Таким чином українська молодь, що вже втратила шість літ науки в наслідок саїтової війни, а після визвольної, мала запертий шлях до знання і науки та до здобуття свого існування і забезпечення соціального становища. Сотки і тисячі української молоді, що вже перед війною розпочала університетські студії та в часі війни покінчила або під польською владою покінчила середні школи, виключені від здобування знання на рідній землі, були примушені — поза досягасемістю польських чинників — шукати пристатків на чужинних університетах. Окріплені жаждою знання, вгра-

тавши жарно кілька літ, не раз а сильно підірваним адором, без матеріального забезпечення сотні студентів, поборюючи тисячі перепон, переградаючи крізь кордони, прямували до огнищ науки і культури, головним чином в Австрії і Чехословаччині. Відень, Грац і Прага — ось ті університетські осередки, де наїшла пристановища наша студентська молодь. Значна частина студентів не починала, тільки кінчала початі ще перед війною студії на згаданих університетах. Це була конечність, створена польськими чинниками.

Одночасно годяться зазначити, що австрійські і чеські високі школи, себто школи б. австрійського цїсарства, щодо своєї організації і наукових впливів були однорідні з університетами Галичини. Коли була між ними яка різниця, то хіба та, що науковий рівень західних (австрійських і чеських) високих шкіл був і є далеко вищий від польських. Тим самим і студіюючи на них молодь могла там здобути основніші знання і краще підготувитися до сповнення своїх ролей в громадянстві на вибраних нею чи визначених становищах.

Перед війною нострифікація диплома, без огляду на те, які школи і в яких державах покінчили нострифіканти, була звичайною формою лоялістичної, яку подогоджувало все з успіхом на протязі кількох днів. Так поступали всі європейські університети. Не робили винятків в цій kwestії й галицькі університети, не виключаючи й львівського. Та, иншим духом повіяло з моментом заїснування польської влади. Перш усього міністерство освіти своїм розпорядком в справі нострифікації створило широке поле до надужити, самошлюб, прояву партійності й національної нетерпимості. Відповілі

завпорядок міністерства освіти, що горкветься нострифікації медичних дипломів, постановляє, що університетські влади (декани) можуть унітарно вписувати на польські університети і скласти всіх трьох ригорозів, або можуть і не вписувати нічого. Звертатимемо спеціальну увагу на нострифікації медиків, тому, що це справа найважливіша, а поведінка університетських властей найхарактеристичніша. Таким чином медичні факультети, обсяжені в своїй більшості крайню нетерпимістю халемами й ендекамі (у Львові Краков), поступують в той спосіб, що жадують від Українців записів на 4 семестри і складання всіх трьох ригорозів, до Польків звичайно не ставлять ніяких вимог (на прим. медико п. Гогольська, абсолютника медичного факультету віденського університету перевела нострифікацію свого диплому на протязі тижня), а Жиди пересмикаються між цими двома крайністями прихитливими й способами. Перед війною справу нострифікації медичного диплому переводжено в кількох днях, а деканат вимагає доповнення іспитів (а радше зложення кольокацій) тільки з двох предметів: гігієни і судової медицини. Тепер же подання в справі нострифікації взагалі не приймають пересічно через рік, а після прийняття знов через рік або півтора не дають відповіді. Отже коли вже укінчений і дипломований медик рішиться піддатися нострифікаційній операції, то мусить терш усього аждати кругло півроку, щоб почути присуд схвалення університетських (медичних) властей, які не беруть в рахунок ані іспитів (ригорозів) складаних ще за б. Австрію на поважальних університетах, ані лікарської практики навіть в галицьких шпиталях. Загально вимагається запису на 4 семестри і складання всіх трьох ригорозів, при чому у всім лиразно виступає вороже й нетерпиме відношення до нострифікантів.

І це діється тоді, коли загально відчувается недостачу лікарів, коли цілі полони української національної території і десятки тисяч мешканців є позбавлені лікарської допомоги. Це діється супроти людей, які злобувають загальне призначення від своїх начальників-лікарів польської національності в шпиталях, супроти медиків, які вже

кілька років є по доктораті. А таких людей, що вже давно повинні легально виконувати лікарську практику і служити своєму населенню маємо вже понад 50, а з того в Галичині до 30. І нема способу на те, щоб тих людей поставити на адекватне місце, щоб вони могли виконувати ті функції, до яких вони покликані і до яких вони літами приготувалися. Нема ради, бо на кожному кроці зустрічається непоробні перепони. Варто згадати, що коли один з нострифікантів звернувся до міністерства освіти, оспориючи рішення львівського медичного деканату, то одержав відповідь, що міністерство є безсиле, бо університети є автономними установами. Другий скерував свою справу до Ліги Націй і одержав відповідь, що він не вичерпав всіх польських інстанцій.

Та якнебудь маються справи, до і не помітно ще, щоб боротьба в цій справі велася організованим способом. Крайня пора вступити на шлях організованої оборонної акції у всіх польських і міжнародних установах.

Болячка нострифікантів є болячкою нашого народу, є болячкою „кресів“. Цікаво, як до неї поставиться п. Ст. Тутут, голова „кресової“ секції політичного комітету Ради міністрів, на якому тяжить обов'язок усунути всі „кресові“ болячки.

НА БІДНІ ДІТИ!

4-го Сорочинський ЯРМАРОК

„НАРОДНИЙ ДІМ“.

Аматорська вистава. — Куплет. — Несподіванки.

„Казьонна українізація“.

Орган російських емігрантів у Ваюшаві „За Свободу“ приносить у 84. числі з 28. березня передову статтю В. Португалова на тему „Націоналізм і казьонщина“. Притоку до написання тої статті дав п. Португалову факт наведений у тій-же статті, а який відноситься до українізаційних методів радвланди. Сам факт змальовує автор ось як:

В м. Проскурні 3. січня п. р. російська місцева радавала оголошення, силою якого накладалась на кожного, що займається приватним прохисом другої категорії (включно майже Жиди), обов'язок пренумерувати „Вістей“, при чому ці пренумусова пренумерувати дуже строго, а імені: „пренумерувати на А. В. В. повинні вжитися з переддатою дня 3. січня, пренумерувати на Г. Д. В. Ж. — 7 січня і т. д. У м. Барі подільської губернії за невиконання такого розпорядку про пренумерувати „Вістей“ надало судний пілий ряд жидівських домашніх прохисовців“.

Наведені факти послужили п. Португалову до написання цілої передової статті. Він піддає гострій критичній „казьонну“ пренумерувати „Українізацію“. Контину перелюдить шляхом полеміки (чи краще кпини) з деякими висказаними комуністичних лідерів на тему національної політики. Та це для нас не важне. Для нас важною инша обставина. В даному випадку мова йде виключно про Жидів, як це підкреслює сам автор в наведеному цитаті. На обороні жидівських національних прав а зокрема прав жидівської мови йому зовсім не залежить. Для нього важний сам факт примусової пренумерувати української газети. Бож автора зовсім не цікавить обставина, що, наприклад, у Казані теж примусують пренумерувати московські „Ізвестія“ тих самих жидівських ремісників.

Публіцист, що порушив цю справу, не виступає проти цілої системи на всій території СРСР., але саме проти національної політики, яка на Україні заставляє ось наприклад Жидів пренумерувати урядову газету на українській мові. Автор мовчав би, як би тут йшло про російську газету. Бож і йому ясно, що все те впливає з цілої системи правління. Не можна підводити під поняття національної політики факту примусової пренумерувати урядової газети. Тут не важне те, якою мовою редагована ця газета.

Якщо це йшло би про літературний український журнал, скажім, „Знання“ або який инший, то це инша справа. Тоді такий примус напаву був би двоглядним у відношенню до Жидів. Але урядові органи примусують пренумерувати декуди навіть в суто-демократичних державах. І це бувало без користі і для самих громадян.

Щож до Жидів на Україні, то вони були все занадком русифікації та не зважаючи на царський страшний для них режим, вони все були фанатичними прихильниками

та оборонцями російських культурних та азіатичних а ними чисто політичних російських впливів на Україні. Вони все були найбільшою перешкодою в українізації міст. П. Португалов накинувся так азавато на ту примусову пренумерувати урядових „Вістей“ Жидями на тому, що вони урядові, комуністичні, а виключно тільки тому, що вони українські. Та з другого боку: пренумерувати навіть українські урядові газети, це ще не значить українізуватися.

Через те дошліший було би, якби пан Португалов писав на тему „казьонної кольпортажі“ газет, ніж на тему „казьонної українізації“. Українізація може дійсно мати на Україні деякий „казьонний“ характер, та не слід нікому забувати, що вона має чисто стихійний підклад. Вона йшла сама собою. З нею безуспішно боролися урядові російські чинники на Україні. Тому кілька літ вони йшли зовсім на руку навіть публіцистам із варшавської „За Свободу“. Але українізаційна стихія переросла їх, поборолася всі штучні там, вбралася до компартії, до комінтерну і до урядових чинників. І тоді вони були примушені надати їй чисто офіційний характер, мусили шукати для неї форми і знайшли їх зовсім природно в „казьонних“ рамках, хоч і не зовсім. Обставина, чи українські Жиди будуть читати примусово урядові хочби й українські газети, не грає в тому ніякої ролі тай взагалі до українізації ніякого відношення не має. а. м.

Жидівське культурне свято.

Привіти Українців з нагоди відкриття гебрейського університету в Єрусалимі.

Українська парламентарна репрезентація вислала до гебрейського університету в Єрусалимі таку привітну телеграму у французькій мові:

„Українська парламентарна репрезентація в соймі і сенаті Річ-посполитої польської, в імені частини українського народу, яка входить у межах польської держави і яка є позбавлена вищої національної школи, широко вітає оснування Вашого першого великого огнища національної жидівської культури“.

Крім того делегація Української Парламентарної Репрезентації в о-

М. ВОЗНЯК.

21)

Шевченко й княжна Репніна.

„О бесталанний я й слабодушний чоловік! дівчинка, просто дівчинка, каміння застогнало і кровю потекло, колиб воно почуло крики цієї просто дівчинки, одначе вона мовчить, гордо мовчить, а я — о Господи, вдесятери мої муки, але не влібарий надії на години та сльози, що їх ти мені влосав через свого ангела. О добрий ангеле, молюся й плачу перед тобою, ти піддержав захитану недосвідом у мене віру, віру в існування святих на землі“.

Навівши цю записку Шевченку, переслану їй по прочитанні Дівчинки, оповідала далі княжна Репніна: „О якою чистою живою радістю забилось серце у Віри при читанні цього послання: — вона вимовлялася нездоровим, не вийшла того дня до вітальні; — їй треба було прийти до себе, зробіти адатною опатувати радість, що наповнила її душу. Вона ждала нетерпеливо другого дня, щоб у дружній бесіді передати йому випещені для нього в її серці опікуні перестороги, ради й запевнити його в непохитній дружбі й відданості.“

На другий день Березовський являється в звичайний час, і яке було здивування Віри! вона ніколи не бачила його таким холодним, ровсним, виминаючим її; здивована таким диваством, вона дожидала доброї нагоди, щоб запитати його про цю нову примху. По чаю увечері притрапилося їй бути в залі одній із ним; він швидко кроками ходив сюди й туди по дольці, вона стояла непорушно; нарешті звертаючись до нього, вона сказала: Чому ви не хочете зі мною говорити. Олексію Олексі-

вичу? Я не можу, я не можу ніяк... відповів схильований Березовський. — Я не розумію, заля чого оце, говорила далі Віра, на мене напала охота писати, присутність поета приводить усі голови в мусування, й кождому хочеться погаршувати на тім полі, де він є таким дивним і чудним лицарем, тільки не всім удається ця сміливість, і я в числі тих бідних, котрі ввертаються, сівши не до своїх саней — і Віра усміхнулася.

„О, ні, ні, це поезія, страшна поезія, відповів Березовський і зупинився коло фортеп'яну, об котрий оперлася Віра. — Які страждання і як це написано! Я ще ніколи не стрічав нікого, чия душа так йшла у царі в мою душу, як ваша! Коли так, сказала радісно Віра, то вважайте мене вашою сестрою, вірте моїй дружбі, обіцяйте йти за моїми радами. Я страждала в своїм житті, але ці страждання були корисні моїй душі; я тепер спокійна, й від того часу, як зрозуміла, що справжнє щастя тільки знаходиться в живій і теплій вірі, я щаслива, й ось чому я бажала вам здобути це небесне, внутрішнє світло, що вас переродить, що поновижить ваші пісні й освятить вашу ліру! Я не можу бути вам корисною, як би бажала: до душевного настрою потрібна твердість, а її не маю, але прошу вас, шукайте дружби доброго, розумного нашого сусіда Мудрини; покинйте знайомство з Завербським, воно для вас шкідне, вибачте моїй упертості й докучливості, я вам бажую так широко всього найкращого... Березовський був зворушений, він запевняв її, що вповні цинить її добрий настрій до нього, що він сам бажав зблизнитися з Мудриним, але що досі непередбачені випадки завадили їх розділювати. Про Завербського він не сказав ні слова: Віра знавала була вдоволенна зближенням Березовського з нею, щоб на цім

зупинитися; одначе воно доказувало, що Березовський не вповні відповідав широкій, серцевому почуванню Віри й що він не цинить назва сестри, як воно на те заслуговувало. Та прийшов час їм розійтися, вони стиснули одно одному руку й Б—ський сказав Вірі: Прощайте сестрице, слово святе для тих, котрі його розуміють, — прикривка для тих, котрі шукають тільки ступнів, щоб дібратися до серця довірливої жінки. Кілька днів Березовський був милою людною поетом, ширим, добрим братом для Віри, вона чисто раділа, вона тріумфувала в глибокій душі, вона гордилася Березовським і собою, що встигла його зупинити, злегковаживши свійці прихильності й обережності; вони відважались їй більше ніж коли небудь вихаждати холодності, самолюбства, підозріння, і вона радісно топтала їх ногами. Але гордість ніколи не зостається непокараною. Віра на поміч побачила плями й замарила, що при поміч одного серця вона зможе їх стерти: — плями зосталися — й зарозуміла гострим капіталом ранила себе: Березовський почав знов вадитися по нозі поглядом, замороченим від неспання по нозі, чак, знов він бокував від Віри й раз заявив їй, що мусить конче їхати, не сказавши жодного слова, що він то посадив до Заверпотім довадалася, що він то посадив до Завербського, тому правдоподібно, думала вона, щоб при царці відпочити від її нагладу та й прозв'яла. — Вона скорилася й вибачила йому, але не покинула бажання відводити його з шляху погібелі на шлях чистий, високий і святий, який в той вечір, описом котрого починатися наша розмова, Березовський вернувся, розгуляв й Віра, дожидаючи його повороту, роздумувала про його поведінку, болюю пренумерувалася серед гамірного приготування до веселостей.

(Продовження буде.)

Велику кількість взуття першорядої
якості по одностайних цінах:

Що приносить
Del-Ka
на весну?

16.50

20.50

1720 1-1

Коломня

Самбір

Ярослав

До набуття:

Львів

Леґіонів 13 — Гетьманська 6

Золочів

Стрий

Калуш

Перемишль

Дрогобич

НОВИНКИ.

Нонфісмата. У квітневій числі «Смол» фіксовано п'ять місяців вступної статті «Земельний голод», і половину малого фейлетону. Що край то обіцяє, дарама, що землякована тем гумористична сценка не мала ніякого політичного характеру.

Journal de Pologne. Під цим заголовком уже 7-й рік виходить у Варшаві на французькій мові півняк, якого метою є «інформувати читача про польське життя». Часопис викидається тим, що має лише одну статтю, вступну, з підписом якогось франц. сенатора або посла, які доказують, що ні Франція, ні Європа, ні всесвітній мир не в силі існувати без Польщі. Крім бідецьких інформацій, у часописі є історичні цитати з польської преси. В числі з 28-го березня «Діло», здається вперше, заслугою на честь, що переруковано цитати з його статті. Із нашої вступної статті з дня 25. Березня п. з. «Польща і Німеччина. З приводу торговельного трактату» повнізував цей часопис окремі речення, склавши їх штурдом в статистику, щоби доказати, що й мовляв голос «української меншини» (як зазначено в заголовку) не псує гармонійного торговельного порубування. А вся сім'я у тому, що цілий вступ нашої статті, де кажемо про визиск родинки і експорт живої робочої сили — пропущено, головним чином пропущено місце, в якому згадується Дюмаганья Франції до Польщі щодо доставля живої робочої людської інвентарі і «наміру» покинути. Також дружно замазано те місце, в якому говориться про незвичайне положення наших сезонних робітників у Франції.

Податкова справедливість. Як справедливо і безсторонно оцінює комісія означують оборотів квоти, а скільки власті вимірюють податки, чейай послужить таке зіставлення. В 6-тій ділянці Львова є 4-ох геометрів: 1. Полік, 2. Жидів (з тих один з польським політиком) і 3. Українець. Полік п. Снядовський має велике бюро з трьома асистентами, тим самим мусить мати багато праці, великий оборот і великі доходи. Однак йому вимірює податок тільки від 1000 зол. обороту. Геометер п. Віленко (якого політике не кажує на те, що він є Жидом) одержав вимір оборотного податку від 2000 зол. другий геометер п. Ракх (Жид) одержав вимір оборотного податку від 4000 зол. Годишні зазначення, що оба геометри Жиди мають гарно просперуючі бюро, хоч не такі великі, як п. Снядовський. Відносні Українець п. Сяровський, який навіть не має власного бюро, тільки дуситься в передпокою аляската і ледади лігати, одержав вимір оборотного податку від 7000 золотих. І чи не справедливість?

Примусовий самовільний податок на «Літисію». У львівській шкільній комісії разі касер п. Черешні при впаді платити статки на власну руку й без залучення вчителя по під золотого на фонд польської військової воздушної флотії.

Скандальний процес. Закінчився у Львові 9-денний тайний процес проти суртки молодих Дон Жуанів, які приваблювали молоді інтелігентні дівчата і казювали їх у парку Кілієвського. Головні обвинувачення Вулицького одержав 6 літ екзиль, Драер 5. Тіка 1 1/2 року, а Службський 10 місяців. Одна з жінок засудженого, помістив на селі, землі.

Відомий душевність. В останніх днях можна зареєструвати новий вірст жертв, що у Львові процвітають з життя. Є не здебільша білі люди, замірені боротьбою за існування і здебільша бірюшні. Коли же місяць ціле налігати на молоді — прийде нова селян замах на турки боротьби за почуття. Хто знає, чи у великій частині душевність не лише є само виче місце, в якому нема ні ріжні ні яких збірних прохолоджуючої води, а ще й місяць надокорони розділяють воду нов в алії.

редакцію відповідає О. Костин.

— **Гарний номінант.** Арештовано «командора» польської мариньки Бартошівича, який розтратив великі державні гроші. Він перейшов в 1920 р. з російської армії і оповідає, що живе з пролами родинних брідів, вивезених з Росії.

— **Публіцистична мораль.** У Букарешті топилися конфлікт між денником «Універсаль» і воєнним міністерством. Денник помістив статтю з критикою румунської армії, а коли міністерство домагається видалення автора, редакція видала тайку. Автор — офіцер засуджено на місяць арешту. Румунська преса виступила гостро проти «Універсала», що він зламав принцип публіцистичної моралі, який не дозволяє зраджувати редакторської тайки.

— **Індійський поет.** Рабіндрнат Тагор, один з найпопулярніших поетів сучасних письменників, від часу нагородження його премією Нобеля, позичив заведучав. З огляду на поважний вік поета можна сподіватись смерті.

— **Чума.** Відокремлений випадок чуми трапився в селі під Парижем, від укушення хлопця штуром.

— **Смерть визначного містива.** Помер у Швабрії 67-літній Рудольф Штайнер, австрійський Німець, автор численних філософських творів, так, антропософі, один з апостолів нової релігійної віри. Його філософія теорія, наскрізь містичного характеру, споріднена з ідеями теософії Блаватської та Анни Безант — адала собі велику сльмність релігійних візанавів, головню між російською інтелігенцією. Він боронив погляду про повне відокремлення трьох автономних площі сучасного життя: господарства, культурного життя та політики. Неі його ідеї визначувались потребою космічного універсалу, на зразок романтичних німецьких філософів. Проникну в утопі, він вибудував на підставі власних відчуттів своєрідну церкву з власним малюнком, яка мала йому допомагати своєю атмосферою досягти повну духову гармонію, нескладмчену зовнішнім впливами. До цієї ідеї прохняв як екскурет у Дюнах.

— **Юлій Майнль** уладує у філії при вул. Городецькій 54 прибіс варення який, на яке ласково запрошує Вп. Публіку.

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський Хор

Д. Котля.

Петуши 3.IV. м. Львів.

Субота 4.IV. м. Перемишль.

Неділя 5.IV. м. Перемишль. 1230 11—?

Український львівський театр И.

Степанівна. 2—2

Бібока: 1. квітня «Бандера», опера.

2. квітня «Лободівна Зузана», опера.

3. квітня «Пістак Лилка», опера.

Львів: 4. квітня попол. 4. год. «Паливода»: вечором 730 год. Премієра Новинка: «Дні нашого життя».

5. квітня попол. 3. год. «Нокторн» і «Горе бабам», вечором 730 год. «Наша теща» (Алоні).

Український Театр під дир. І. Когутя.

Товстусе, селя кіля:

Субота 4. IV. ЧЕСНА ЗУЗАННА.

Неділя 5. IV. ПРО ЩО ТИРСА ШЕ.

ЛЕСТИЛА.

Копичинні, селя Нар. Поми:

Вівторок 7. IV. ПРО ЩО ТИРСА ШЕ.

ЛЕСТИЛА.

Среда 8. IV. ЧЕСНА ЗУЗАННА.

Четвер 9. IV. ГЕТЬМАН МАЗЕПА.

Відчит В. Целівича на тему «Вражнина і спостереження в торговлі і промислі в Америці» в квітні 12 в полудне для членів Т-ма «Союзу українських купців» і членів «Міщанського Братства» в кімнатах «Міщанського Братства» вул. Руська 3. 1. пов. 1649

2—2

Дрібні оголошення.

СЛУЖБА БОЖА на мішаний хор в легкому укладі Ярославенка висилає: **ТОРБАН**, Львів, вул. Осолінських 6. 1334 9—10

БУДИВЕЛЬНІ РОБОТИ виконує і матеріяли догортає інженір Віничовський, Львів, вул. Новий Світ 20. 1358 8—10

МУЗИЧНІ НОВИНИ: В. Безкоровайний: 1. «Минають дні» — мелодекламація. 2. «Під весну» — жіночий хор, — слова Р. Заводовича. 3. «Легкі твори» — на фортеп'яні. 4. «Хризантеми» — на фортеп'яні. 1698 2—3

ІСПИТОВАНИЙ як. справний діпленг, грає на фісгармонії, пошукує посади. Ласкаві оголошення до парохіального уряду в Білчу золотим к. Боршеча. 1713

POSTE RESTANTE «В» — Sambor, прошу відібрати лист. 1714 1—1

ОГОЛОШЕННЯ.

ОРТОПЕДИЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ

Д-ра С. Тенненбаума

лічення електричними купілями, масажем, ортопедичною гімнастикою, кварцевим лампою і т. п. Вибір горсетів, ортопедичних апаратів і протез.

Львів, вул. Малецького 5. 1690 1—2. Телеф. 26—39

МАШИНИ ДО ШИТТЯ

найновіших систем, яких силладові часті, покладда до кравецького ремесла і до ручних робіт — поручає

АЛЕКСАНДЕР

МАЛІМОН

СКЛАД МАШИН

до шиття

Львів, вул. Валова ч. 11 а.

Приймається машини до направи, 17121-10

Вже надійшли останні новости

для Пань на сунії, весняні

і літні костюми

1711 до фірми 1—10

АНТОНА УВЕРИ

Львів, вул. ГАЛИЦЬКА 10.

ЛІЖКА

МОСЯЖНІ І ЗАЛІЗНІ

з приводу великого запасу
детально продає по фабричних цінах

ФАБРИКА ЗАЛІЗНИХ

І

МОСЯЖНИХ МЕБЛІВ

Іван Возачинський

Львів, пл. Бернадияньська 16.

1690 3—10

ЛИСИ! дешево

до набуття у Фірмі ВОЛЬМАНА І КОЛІ

1715 Ягайлонська 3. 1—1

Весна! Сійте!

Здорове зерно сійте!

А таке продає

«НАРОДНА ТОРГОВЛЯ»

у всіх своїх складах.

Кас'яни отгородові і полеві

певне і перевірено досвідчено

1691 стацією. 2—3

8 зол.

коштує чвертка класового мотери до 1-ої класи. Ший лос 32 зол. Шамси гон великі. Кождий другий лос мусить виграти. Виграш разом значить 6 мільонів, год. виграш 350.000.

Тягнення 1. квіт. 8 і 9 квітня.

Банковий Дім ШІЦ І ХАЕС, Львів.

пл. Марійська 7 (під Коперника).

1575 9—10

Ширіть наш часопис!

ШОВНИ на сунії і підшвені — СУИНА заграниці і модні — Всіні додатки до — — кравецтва і модирства — КАПЕЛЮХИ ДАНСЬКІ заграниці —

МАГАЗИН НОВОСТЕЙ ДЛЯ ПАНЬ

ГЕРБЕР І ШТАЙНМЕЦ

Телефон ч. 859. вул. КОПЕРНИКА ч. 5. Телефон ч. 114

РІН ОСН. 1978.

Вже надійшли новости на весняні і літні

мужські і жіночі модні фасони, сляної моди

Р. & C. Nabil, Bixeno, прядки Bogatillo

Antica Casa, Ploher Gray, і з бокато виг.

них першорядних фабрик

ФАБРИКА І СКЛАД КАПЕЛЮХИ

АНТІН КАФКА

Діло, вул. Руська 3. 1. пов. 1649

3 друкарні Видавничої Спідки «Діло».